JÁ, SRANDISTA na druhou

MŮJ NEJHORŠÍ ŠKOLNÍ ROK

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

ALBATROS

ALBATROS

JÁ, na druhou SRÁNDISTA

MŮJ NEJHORŠÍ ŠKOLNÍ ROK

JAMES PATTERSON
A CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTROVALA LAURA PARKOVÁ

ALBATROS

Tato kniha je čirá fikce.
Jména, postavy, místa i děje jsou dílem spisovatelovy
představivosti, anebo jsou použity fiktivně.
Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, prostředími
a osobami živými či mrtvými je čistě náhodná.

Copyright © by James Patterson, 2013
Illustrations © Laura Park, 2013
Translation © Hana Petráková, 2014
Jacket art by Laura Park
Jacket © 2013 Hachette Book Group, Inc.
This edition published by arrangement
with Little, Brown and Company, New York,
New York, USA. All rights reserved.

ISBN 978-80-00-03671-7

Věnováno
Jackovi, našemu domácímu komediantovi – J. P.
J. J., která si taky umí dělat legraci – CH. G.

Rovněž věnováno třídě předškoláků ze školy
Palm Beach Day Academy v roce 2013, což jsou:

Carolina Anttila
Alexander Beyer
Nikolaus Beyer
Joan Borghi
Charles Briggs
Kendall Cohn
Sophia Curran
Kiley Ellender
Kayla Fanberg
Eloise Forrest
Thomas Forrest
Oliver Goodman
Malcolm Greene
Giulliana Marilia Haruvi
Sofia Hernandez
Karan Kececi
Wyatt Orthwein
Christian Quinty
Lorelei Riedesel
Francesca Roman
Samuel Selakovic
Sonny Sharmin
Seinna Sholl

ČÁST PRVNÍ

NEZNÁTE NĚJAKÝ DOBRÝ VTIP?

Kapitola 1

BÝT LEGRAČNÍ JE LEGRACE

Ahoj! Jmenuju se Jamie Grimm. Je to opravdu skvělé mít zase publikum a bavit ho.

Nedávno jsem vyhrál pár soutěží a stal jsem se Nejvtipnějším dětským komikem celého New Yorku. Ne jenom města New York, ale celého státu!

A teď se chci pokusit o titul *Nejvtipnější dětský komik na celé planetě*.

„Na planetě Zemi?“ ptá se Phineas z – hádejte odkud – z dvojice *Phineas a Ferb*. „Nebo na Marsu? My jsme jednou postavili pro vědecký veletrh portál na Mars.“

„Vtípky nikdy nepadají daleko od stromu,“ dodává Ferb.

Jo! Phineas a Ferb z Disney programu, dvě komické hvězdy, to jsou teď moji osobní přátelé. Chodí se mnou dokonce i do školy.

Sem se nesmí. Jen pro zvané.
Díky za autogram, Jamie!
Kdo jsou ti trapáci vedle Jetera?
Není ti něco?
Je to Phineas a Ferb, nebo musím začít jíst víc mrkve?
J.G.
J.G.
JAMIE

UMÍ
GRIMM JE DOBREJ!
SRANDISTA
Promiň, nejsi na seznamu.
Jsem jeho skoro nejlepší kámoš!
Buď budeš držet cedul nebo...
Já taky!
OSTRAHA
JAMIE UMÍ
♫Už nikdy, nikdy se znovu nesejdem, ♫ ♫ protože jsem potkala Jamieho! ♫
Ať dostaneš Jamieho do záběru!
JAMIE
JAMIE UMÍ

Derek Jeter, baseballová spojka z klubu New York Yankees taky zaskočil do naší školy v Long Beach, protože chtěl, abych se mu podepsal na *jeho* míč.

A ještě za mnou přijela slavná zpěvačka Taylor Swiftová, aby mě požádala o spolupráci. Mám jí zahajovat koncerty svým číslem. „Jamie Grimme, slyšela jsem, že jsi nejlegračnější dětský komik planety!“

„Ne tak docela,“ odpověděl jsem. „Nejdřív musím vyhrát oblastní kolo v Bostonu, pak bude semifinále v Las Vegas a nakonec finále v Hollywoodu…“

„Toho kluka čeká spousta práce,“ prohlásil Howie Mandel, jeden z porotců v soutěži *Amerika má talent*. Přijel do Long Beach, aby mi pomohl s přípravou na soutěž. „Jamie potřebuje nový materiál. Nové vtipy. Nový účes. Jak se vám líbí můj?“

Moji nejlepší kámoši jsou samozřejmě taky pořád se mnou – Jimmy Pierce, Joey Gaynor a Gilda Goldová. Náš ředitel vyhlásil na dnešek Den Jamieho Grimma.

„Celá škola se shromáždí na tvoji počest, kámo,“ řekl Gaynor cestou do školy.

Nejdřív začaly roztleskávačky skandovat „Ja-mie Grimm“ a pak si vzal slovo ředitel Dr. Heinz Doofenshmirtz neboli Doof, jak si rád říká, a chystal se na krátkou řeč.

„Moment,“ řekla Phineas. „Váš ředitel je *náš* ďábelský vědec?“

Pokrčil jsem rameny. „Myslím, že má rád jídlo z naší školní jídelny.“

Doktor Doofenshmirtz si vzal slovo: „Sešli jsme se dneska, Jamie, abychom ti popřáli hodně štěstí při přípravě na následující tři kroky, které tě dělí od získání titulu Nejvtipnější dětský komik planety! Zlom vaz, Jamie. Do toho!“

Když tohle ředitel Doof řekl, bylo mi jasné, že se mi to jen zdá.

Budu šťastný, když se mi podaří zdolat třeba jen první z těch tří kroků.

Kapitola 2

VRAŤME SE DO SKUTEČNOSTI

Lidi někdy říkají v mých snech šílené věci, protože zapomenou, že jsem na vozíku.

No, nedivím se jim. Já bych na to taky rád zapomněl.

Jenže nemůžu.

Samozřejmě doufám, že jednoho dne uvidím reklamu na nový zázračný lék, bude se jmenovat třeba Spinulax a začnu po něm zase chodit. Naneštěstí bude ale mít nekonečný seznam vedlejších účinků jako všechny ostatní léky z televizních reklam: *„Spinulax může způsobovat zácpu a průjem. Nemluvě o tryskovém zvracení a syndromu náhlé smrti – jako například – ach – pardon – už jste mrtvý.“*

Probudil jsem se a byl jsem zase zpátky

v realitě, v mé ložnici. V garáži. A musel jsem se připravit na cestu do školy.

Co se týče mé ložnice v garáži… Když jsem se přestěhoval do Long Beach, abych žil s tetou a se strejdou, měli jedinou volnou místnost a ta nebyla přímo v *obytné* části domu. Proto je teď moje oblečení cítit jako autoopravna.

Říkám domu tety a strejdy Smileyville*), protože když jsem sem poprvé přijel, nikdo se na mě ani neusmál. Dokonce ani pes ne. Tomu říkám Ol Smiler. Ten už tak dlouho nezavrtěl ocasem, že mu úplně ztuhnul.

*) *smile = usmívat se*

No, a já jsem už konečně přišel na to, proč se Smileyovi pořád tváří tak ponuře.

Je to kvůli ovesné kaši.

Teta Smileyová ji servíruje k snídani *každé ráno*. Víte, jak se říká, že pořádná snídaně vás zasytí až do oběda? Tak kaše tety Smileyové vás rozhodně zaplácne. Přilepí se totiž na zuby i na patro v puse. *Na celý den!*

Honem! Zavolejte někdo do televize! Mám nápad na novou reality show: *Snídaně se Smileyovými!* Bude to úplný opak než ty známé show. Žádný lesk a sláva. Nic takového.

„Tak ahoj," řekne paní Smileyová.

„Nezapomeň si svačinu," připomene strejda pan Smiley.

„Buď doma do šesti," dodá teta.

Jo. Smileyovi jsou ještě nudnější než ovesná kaše.

Ale vzali mě k sobě, když jsem neměl kam jít.

A proto jim budu vždycky vděčný.

Fakt. Nedělám si legraci.

Kapitola 3

HÁDEJTE, CO JSEM VIDĚL DNESKA RÁNO

Když jsem jel po chodníku do školy, viděl jsem velikánské zelené popelářské auto, jak polyká a rozemílá něco mnohem horšího, než je ovesná kaše mojí tety. Šplouchala v něm rozbředlá čvachtavá břečka slizká jako zbytky ze školní jídelny, když do nich vylejou zkyslé mléko.

Něco takového si musím přidat do svého komického výstupu, napadlo mě…

Kdyby si Long Beach chtěla pořídit velikou zelenou příšeru, která by polykala její odpadky, měla by si najmout Godzillu. Slyšel jsem, že ji vykopli z Japonska. Nejspíš to souvisí s tím, že tahle potvora strhávala střechy tokijských mrakodrapů a chroupala je, jako by to byly

čokoládové tyčinky. A navrch si dala pár vagonů z metra, což pro ni byly křupavé bagetky.

Kdyby se Godzilla přestěhoval na Long Beach, mohl by pochodovat ulicemi a vysypávat do sebe

kontejnery. I s tím svým šíleným řevem by byl pořád ještě tišší než ti chlápci, co se obvykle v šest ráno zjeví u nás v ulici a spustí sólo na popelnice. Díky popelářům nikdo v naší čtvrti nepotřebuje budík.

Tedy kdyby se Godzilla opravdu přestěhoval na Long Beach a dával si v ulicích, co hrdlo ráčí, zmizelo by nejspíš pokaždé taky několik číšníků.

A víte, co by mu uvízlo mezi prsty na nohou?

Ti, co po ránu běhají pro zdraví. (Pardon, ale tenhle vtípek jsem si nemohl odpustit.)

Když jsem potkal Gildu Goldovou, hned jsem jí pověděl o novém nápadu – popelář Godzilla.

Zasmála se a vytáhla iphone.

„Z toho bude skvělý klip." Řekla a začala nahrávat. „Natočíme prostě popelářské auto, jak mele odpadky a pak k tomu přimícháme hodně hlasitou hudbu z filmu s příšerami."

„A taky hlasy. Aby to znělo jako lidi, kteří skončili pod hromadou odpadků. *„Pomoóóóc!"* navrhl jsem.

Gilda se rozesmála.

A já se usmíval.

Gilda se umí báječně smát. Může být místnost plná rozesmátých lidí, ale její úžasné chichotání bude vždycky zurčet jako vodopád nad tím vším. Přesně ten smích, kvůli kterému by člověk chtěl povídat vtipy do konce života jen proto, aby ho pořád slyšel.

Jo. Je to tak. Gildin smích je jeden z důvodů, kvůli kterým se chci stát komikem víc než čímkoli jiným na světě – i když se na to možná zrovna nehodím, protože nikdy nemůžu být komikem na stojáka.

Kapitola 5

KDE JSEM NAŠEL SVŮJ SMYSL PRO HUMOR

Zábavné filmy.

To byla první věc, o které jsme se s Gildou začali bavit, když nás moji kamarádi Gaynor a Pierce jednoho dne ve školní jídelně seznámili. Teď chodí po Long Beach a točí krátké filmy. Možná jste viděli její poslední video na YouTube – to, jak se na něm dívají dvě veverky na zápas v softbalu a přitom říkají dialog slavných komiků Abotta a Costella o tom, „Kdo je na první?“ Já jsem namluvil Costellovy hlášky a Gilda Abbottovy. Nevím, jak přiměla veverky, aby vypadaly, že mluví, ale myslím, že to mělo něco společného s chroupáním oříšků.

Skvěle jsme se při tom natáčení pobavili. Oba milujeme grotesky. Všechno, co běží v multiplexu s Willem Ferrellem, Benem Stillerem, Jimem

Carreyem, Chrisem Rockem a Kristin Wiigovou. A taky všechny filmy ze studia Pixar. Já mám nejradši *Toy Story 3*, ale Gilda si myslí, že nejlepší je *Wall-E* a *Ratatouille*.

„Páni, to je tak nechutný," řekla Gilda při pohledu na další dávku odpadků, která zmizela v útrobách popelářského auta. „Takhle začínat den, pěkně děkuju."

„No, já jsem taky zažil naprosto dokonalé ráno, *ale dneska teda ne*," řekl jsem a zahýbal jsem obočím nahoru dolů.

„To je Groucho Marx, viď?" řekla Gilda a zasmála se tím svým super smíchem.

„Jo. Je to jeden z nejlegračnějších komiků, jaké znám. Viděl jsem všechny filmy bratří Marxů. I Tři loutky."

Když jsem se v nemocnici zotavoval po autonehodě, říkali mi doktoři i sestřičky pořád dokola: „Smích je ten nejlepší lék na světě.“ (Ale po pravdě řečeno – když člověka bolí hlava k nevydržení, jsou dva acylpyriny účinnější než sebelepší vtip.)

Nosili mi všechny možné knížky plné vtipů a legrační videa, abych se cítil líp, a já si myslel, že se už nikdy líp cítit nebudu. Četl jsem všechny ty vtipy a díval jsem se na všechny komiky: na bratry Marxe, Lucille Ballovou, Woodyho Allena, Billa Cosbyho, Whoopi Goldbergovou a George Carlina. Naučil jsem se nazpaměť celou vtipopedii.

Dával jsem se dohromady hrozně dlouho, rehabilitoval jsem a cvičil s fyzioterapeuty a během té nekonečné léčby jsem shlédl snad všechny grotesky, které byly kdy natočené, a přečetl snad všechny vtipy, které kdy kdo vymyslel od doby, co první pračlověk zavrčel „ťuk ťuk“ na svého pravěkého souseda (a pak ho vzal kyjem po hlavě jen proto, aby mohl vymyslet první grotesku). A víte co? Doktoři a sestřičky měli pravdu. Všechen ten smích mi rozhodně pomohl a já se začal cítit líp. Skoro jsem zapomněl na to, jak je mi zle.

Skoro.

Humor ale potřebujete každou chvíli. Ani nemusíte být v nemocnici. I obyčejná škola je pro spoustu dětí docela děsivá zkušenost, protože *opravdoví* Godzillové se vyskytují právě tam.

My s Gildou jsme se o tom přesvědčili hned cestou do školy. Gilda ho uviděla jako první.

„O – ou," řekla. „Mluvil jsi o naprosto dokonalém ránu?"

„Jo…"

„No, vypadá to, že se nám dneska moc nevyvede…"

Kapitola 5

SUROVEC JDE PO MNĚ

Seznamte se se Steviem Kosgrovem.

„Podívejte se na mě! Všichni!“ hulákal Stevie do mikrofonu, který nejspíš ukradl z hudebny. „Jsem velký hloupý komik, zrovna jako Jamie Grimm!“

Mikrofon neměl zesilovač, ale Stevie ho ani nepotřeboval, protože vyřvávat, to on umí.

„Kdopak to tady je? Nick Hick! Ten je tak chudej, že jí křupky vidličkou, aby ušetřil za mlíko!“ ječel dál Stevie.

Dámy a pánové, ať si Stevie říká, co chce, komik rozhodně *není*. Je to prostě surovec a tyran. Nebýt několika diktátorů v různých zemích světa, určitě by ho vyhlásili „tyranem století“. Jednou majznul plyšového medvěda za to, co se z něj ozvalo, když se zatáhlo za šňůrku.

Stevie si se svými dvěma kumpány udělal v zadní chodbě, kterou musí naše třída procházet ke skříňkám, svůj soukromý klub komedie. Jenže je to klub urážek a ponižování.

„Tady se bude platit poplatek pět doláčů,“ řekl Stevieho kámoš Zits.

„A navrch dostanete dvě herdy,“ dodal druhý kámoš zvaný Nemehlo.

(Věřte tomu, nebo ne, ale Stevie měří všem

stejným metrem. Zitsovi – tedy vlastně Uhrákovi – a Nemehlu dal přezdívky. Ale mně jich teda líto není.)

„Hej, ty tam, Jimari," zavolal Stevie na svou další oběť. „Tobě nemůžu říct, že jsi idiot, to bych urážel všechny hloupý lidi na světě."

„A teď zaplať," řekl Uhrák, zatímco Nemehlo bouchnul Jimarimu dvakrát do ruky.

„Pojď, půjdeme jinudy," pošeptala mi Gilda.

„Ne ne, už mě bolí ruce," řekl jsem a popojel.

„Dámy a pánové, podívejme se na to – přijela nám sem hvězda," zavrčel Kosgrov. „Zatleskejte Kriplovi z Hlupákova."

Stevieho komplicové se zahihňali, což dělají vždycky, když mi Kosgrov takhle řekne. Dřív jsem bydlel v městečku Cornwall na severu státu New York a Stevie, protože je to takový geniální vtipálek, si z toho udělal Corball neboli Hlupákov. Chytré, nemyslíte? Měl by psát scénáře ke komediím.

Znovu jsem popojel.

„Co?" prskl Kosgrov. „Ty si myslíš, že jsi jedinej, kdo je vtipnej? Žádný takový! Ty nejseš legrační. Ty jen legračně *vypadáš*!"

„Stevie," řekl jsem s povzdechem, jako bych

Hele, Stevie, už tě někdy někdo přirovnal k tágu?
Jen do toho, kriple, už se těším.

se nebetyčně nudil. „Potřebuju se dostat ke své skříňce. Mohl bych tě ignorovat někdy jindy?“

„Ty si myslíš, že tě nechám projet zadarmo jen proto, že jsi mrzák?“

„Podívej, Stevie, ty mě nemůžeš ničím urazit. Jsem rád, že ses konečně naučil mluvit ve větách.“

Stevie vykročil.

„Víš, co je tvůj opravdickej hendikep? Tvoje huba. Že ji nezavřeš, ani když bys měl.“

Možná měl pravdu, ale naštval mě tak, že mi bylo všechno jedno. Pořádně jsem se opřel do kol a vystřelil jsem po chodbě.

Jo. Rozhodl jsem se, že Kosgrova převálcuju.

Už jsem se naučil, že mu nesmím dovolit, aby převálcoval on *mě*.

Kapitola 6

KOMU ŘÍKÁŠ SRÁGORA?

„Jamie! Ne!“ volala Gilda.

Naprosto jsem ji ignoroval a řítil jsem se chodbou jako namydlený blesk. (Nemám tušení, jak se mydlí blesk.)

Zuřivě jsem pumpoval rukama nahoru dolů.

Díky několikaměsíčnímu používání rukou místo nohou mám mimochodem pěkně nabouchané bicepsy. Jako na tom tričku, které jsem viděl na rehabilitační klinice: „Nohy nefungují. Všechno ostatní podle předpisu nebo lepší."

„Jo! Jamie!"

Moji kamarádi Jimmy Pierce a Joey Gaynor se objevili na chodbě.

„Jdi do toho, kámo!" křičel Gaynor.

„Síla se rovná hmotnost krát zrychlení!" dodal Pierce.

Už jsem vám říkal, že Pierce je génius? Tím mi poradil, že když zrychlím ještě víc, převálcuju Kosgrova ještě líp.

Stevie se však ani nehnul. Bezstarostně si zkřížil ruce před tělem a vyzývavě se na mě usmál, jen abych to zkusil a najel do něj.

Byl jsem ve výhodě, protože jsem měl navíc jednak vozík a jednak ten fyzikální vzoreček „síla rovná se hmotnost krát zrychlení".

Jenže Kosgrov se rozhodl, že necouvne.

„Na něj!!!" křičel jsem a nebylo to proto, že bych se cítil jako rytíř na koni. Čekal jsem, že se

naboříím jako kamikadze hlavou do Kosgrovova břicha, což je docela veliký (a měkký) cíl.

Kosgrov pořád stál, ani se nehnul.

V posledním okamžiku jsem uhnul já. Zprudka jsem zahnul doprava, strhnul vozík a narazil do kovových skříněk. Už už jsem se kácel dozadu a viděl jsem se, jak přistávám na zádech jako brouk na krovkách (až na to, že bych nekopal nohama samozřejmě), ale v tu chvíli se přihnali Gaynor s Piercem a zachytili mě.

„Díky, kluci," řekl jsem, když mě postavili na kola.

Vtom někdo trhnul s mým vozíkem a otočil mě čelem vzad.

Kosgrov.

„Tys byl vždycky posera, Grimme. Máš štěstí, že jsem moc hladovej a nemám chuť se s tebou párat. Koukej navalit peníze na oběd. Od tý doby, co tu seš, mám chudší snídaně než dřív.“ Naklonil se nade mě, takže jsem měl ten nejlepší výhled na jeho zuby obalené zbytky od snídaně.

Představujete si ovesné vločky?

Správně.

Stevie Kosgrov není jen násilník a tyran. Je to taky syn Smileyových.

Což z něj dělá mého bratrance.

Což znamená, že bydlí taky ve Smileyville.

Stevie Kosgrov je něco jako můj soukromý sklad trápení a nepříjemností.

Mučí mě 24 hodin denně a 7 dní v týdnu.

SKVĚLÝ DEN – ASI TAK DVĚ MINUTY

Hned po hodině fyziky, při které jsem se dověděl o předání setrvačné energie mezi objekty při nárazu (neboli proč moje kolena promáčkla ty kovové skříňky), se všechno změnilo k lepšímu.

Na chodbě se objevila Superholka.

Říkám jí Superholka, protože je výjimečně super a navíc je to – jak můžete vidět na obrázku – taky holka. Správně se jmenuje Suzie Orolvská. To se dost špatně vyslovuje. Občas si říkám, že se její předkové mohli přistěhovat do Ameriky s několika samohláskami navíc.

Superholka je každopádně jiná než všechny ostatní holky, jaké jsem kdy poznal.

Tak za prvé jsme se fakt líbali. Bylo to v osm hodin čtyřicet tři minut večer. Na dřevěné promenádě u moře. Byl vlahý večer, 24,5°C. Nad hlavami nám svítily hvězdy. Můžou to dosvědčit dva rackové a jeden krab poustevník.

Páni – na první opravdový polibek člověk nikdy nezapomene!

A víte, proč ještě je Superholka jiná než ostatní? Protože řekne nahlas cokoli, co ji napadne

a kdykoli ji to napadne. Co na srdci, to na jazyku, řeklo by se. Když jsem s ní, mám pocit, že můžu mluvit o čemkoli a říct cokoli.

„Čau," pozdravila mě.

„Čau," odpověděl jsem.

„Tak už ses dokopal k tomu, aby ses přihlásil na soutěž v Bostonu?"

Jako vítěz newyorského kola soutěže o nejvtipnějšího celoplanetárního dětského komika bych měl stát New York reprezentovat v dalším kole celonárodní soutěže, které se bude konat v nejlepším bostonském klubu komiků: Nick's Stop.

„Tak trochu," řekl jsem a pokrčil rameny, jako by v téhle regionální soutěži o nic moc nešlo.

„Tak trochu?" zeptala se Superholka a tázavě zvedla obočí.

„No, je to až za měsíc. Musím si připravit nějaký nový materiál…"

A vtom jsem uviděl kluka, jak pluje po chodbě.

Vypadal jako vystřihnutý z módního katalogu. Kráčel jako model – umíte si to představit, ne? Šel tak jako bokem s jednou rukou v kapse. Krok a švih a krok a švih.

Na druhé dlani nesl hrozně těžký štos knih.

A byly to knihy Superholky.

Ty knihy, které jsem jí nosíval já. (Tedy ona mi je hodila do klína a já je vezl za ní. Byl jsem její osobní knihovní vozík.)

„Čau, Suzie," řekl ten elegán.

No, to je paráda, napadlo mě. Mluvil totiž jako ti zadýchaní maníci z reklam na kosmetiku. Ti fešáci, co jezdí na bílých koních a v jednom kuse si odhazují neuvěřitelné blonďaté hřívy.

„Čau, Ethane.“

Tak to byla paráda na druhou. Jmenuje se jako filmová hvězda.

„Jamie?“ řekla Superholka. „Ráda bych tě seznámila se svým klukem.“

Se svým klukem!?!?! Superholka má *Superkluka?!?!*

Pamatujete, jak jsem říkal, že se mi líbí, když z ní vypadne cokoli, co má zrovna na mysli? Tak po tomhle bych to rád vzal zpátky.

„Ethan se sem přistěhoval zrovna před týdnem z Malibu.“

Ztěžka jsem polkl.

„Z Kalifornie?“ zeptal jsem se přiškrceným hlasem, aby Superholka náhodou nezaslechla, jak se moje srdce právě rozbíjí na milion kousků, jako když v koupelně spadne na zem sklenička se Shrekem, kterou dávají u McDonalda k jídlu.

„Pochopitelně,“ řekl Superkluk. „A ty musíš být Jamie Grimm, ten šikovný postižený komik. Už jsem o tobě hodně slyšel.“

Jo.

Tak to jsem přesně já. Šikovný postižený komik, co má pusu na motůrek.

Anebo jsem získal novou přezdívku: Naivní trouba?

Jasně. Byl jsem naivní, když jsem si mohl myslet, že by mě Superholka mohla mít ráda.

Kapitola 8

HAMBURGR A HRANOLKY SPRAVÍ VŠECHNO

Školní zvonek po poslední hodině ještě ani nedozněl a já už byl venku na promenádě a v bistru mého strejdy Frankieho.

Ano. Tak jsem rychlý. (Ještě že je to většinou z kopce.)

Kdybyste to nepoznali z jídelního lístku, tak vám prozradím, že můj strejda býval v Brooklynu šampionem v joju. Tahle část New Yorku je proslavená tím, že tu na sebe lidi pokřikují „Jo!“ a odpovídají zase „Jo!“ Dneska si strejda jednou rukou pohrává se svým jojem a druhou obrací burgry na grilu.

Jeho restaurace se jmenuje Frankieho dobroty a je to jedno z nejstarších přímořských bister široko daleko. Proto je jeho hudební automat plný písniček z 50. a 60. let.

Mám to bistro moc rád, ale strejdu mám ještě radši.

Právě on mi poradil, abych se zúčastnil soutěže o Nejvtipnějšího dětského komika na světě, protože jsem bavil jeho zákazníky. Vyprávěl jsem jim vtipy, když jsem pomáhal v bistru u kasy.

I teď jedu do bistra, jak jen mám trochu času, usadím se za pokladnou a snažím se rozesmát hosty. Je to dobrý trénink – zvlášť když se další soutěžní kolo v Bostonu kvapem blíží.

Jeden zákazník miluje všechny vtipy, které jsou od George Carlina, a tak pro něj mám vždycky připravenou zásobu Carlinových

mozkových kapek (tak Carlin nazval jednu svoji knížku vtipů).

„Potkají se dvě žížaly: Ahoj, kde máš starýho? – Ále..., kluci ho vytáhli na ryby...“

Zákazník se rozřehtal, a tak jsem přidal ještě jednu Carlinovu parádní:

„Beruško, kam jdeš?– Na třešně. – Co blbneš, vždyť je zima! – To nevadí, já mám rukavice!“

Další zákazník, který přišel ke kase, byl taky stálý host, pan Burdzecki. Je to Rus a neustále má na hlavě kozáckou čepici, i když předpověď neříká, že bude „zima“, ale „vedro“. Miluje vtipy ruských komiků, ale já znám jen jednoho – Jakova Smirnoffa, který vystupuje jen ve svém

divadle v Bransonu ve státě Missouri. Ještě štěstí, že panu Burdzeckimu nevadí slyšet jeden vtip víckrát.

„Víte, hodně lidí nemůže uvěřit tomu, že jsou v Rusku komici," začal jsem vyprávět, „ale oni tam vážně jsou. Sice mrtví, ale jsou."

Pan Burdzecki se rozesmál jako starý obrovský medvěd a řekl: „Ty pořád srandista!"

„A vy jste pořád skvělý divák."

„Ne," řekl a bouchl svojí svalnatou pěstí do pultu, až se hrnečky zatřásly. „Ty srandista. Ty dokonce srandista na druhou!"

„OK. Já srandista na druhou."

„Da."

„Jamie?" Strejda Frankie vyšel z kuchyně a pohrával si s jojem.

„Ano, strejdo? Co se děje?"

„Boston. Oblastní kolo. Připravuješ si nový materiál?"

„Trochu."

Strejda na mě mávl, jako by říkal: *Tak se předveď!*

„Hm, tak jo. Jedna paní nasedla do autobusu s miminem. Řidič jí řekne: ‚To je to nejošklivější dítě, jaké jsem kdy viděl!' Žena si jde sednout až

dozadu a mračí se. Řekne pánovi vedle sebe: ‚Ten řidič mě urazil!' Pán jí poradí: ‚Jděte a vynadejte mu. Jen běžte, já vám zatím podržím tu opičku.'"

Strejda kývl, vytáhl zpod pultu bodovací kartu a ukázal mi ji.

„No tak dál. Ještě něco."

„Dobrá," řekl jsem. Měl jsem pocit, že boduju. „Šel jsem si tuhle koupit neviditelný plášť, ale žádný jsem neviděl."

Strejda zamručel a pak se trochu zašklebil. Zvedl další bodovací kartu.

Obrátil se na jednoho zaměstnance.

„J.J.? Jdi ke kase, ano? Musíme si s Jamiem zaskočit do kuchyně a vážně si popovídat o vtipech.“

Kapitola 9

KDYŽ SE BLÍŽÍ KVALIFIKACE…

V kuchyni na mě strejda spustil, jako by byl vojenský oficír nebo fotbalový trenér. Anebo dětský psycholog.

On je vlastně tak trochu tohle všechno dohromady a k tomu má v sobě ještě kousek pouličního kazatele a vrchního velitele. Chtěl, abych si uskutečnil svůj sen a stal se nejlepším dětským komikem na celé planetě.

„Pamatuj si, Jamie, že se ti žádný sen nesplní, pokud se nesebereš a nezačneš pořádně makat."

„Dobrá rada," přikývl jsem. „Díky, strejdo."

Strejda se usmál a zakroužil jojem. „No, za ten poslední vtípek bych ti moc bodů nedal, protože ho před tebou řekl Anonym."

ROZESMĚJ ME, VOJÁKU!
Dřepni a řekni 20 vtipů!
Pověz mi, jak si se při tom vtipu CÍTIL?

„Ach jo, tenhle Anonym, ten snad musel vymyslet nový vtip každý den.“

„Takže sepsal sis ty něco nového pro Boston?“

„Pár věcí jo.“

„Vyzkoušej si na mně to nejlepší,“ vyzval mě strejda a posadil se na soudek s okurkami.

Pustil jsem se do vyprávění vtipu, který patří podle internetu k těm nejlepším na světě. Vychází ze scénky *Na lovu* podle Spika Milligana (v rehabilitační nemocnici měli i tyhle staré nahrávky).

„Dva lovci jdou spolu lesem a vtom jeden z nich zkolabuje. Vypadá to, že nedýchá a má skelný pohled. Druhý lovec vytočí pohotovost a říká: ‚Můj kamarád je mrtvý! Co mám dělat?‘ Operátor mu radí: ‚Uklidněte se. Pomůžu vám. Nejprve se ujistěte, že je opravdu mrtvý.‘ Chvíli se nic neděje a pak se ozve výstřel. Potom chlápek řekne do mobilu: ‚Tak dobrý, a co dál?‘“

Strejda se zasmál.

Ze zdvořilosti.

Čekal jsem trochu větší reakci. Nějaké zachechtání, zařehtání nebo zahýkání.

„Heleď, Jamie, a tys byl někdy na honu?“

„Ne. Jen jednou, když mi bylo asi šest.“

„Tys byl na honu, když ti bylo šest?“

„Jo. Byl to takový Hon za pokladem.“

Nevím proč, ale strejda se najednou rozesmál. „Tak jo, Jamie. Takhle to je lepší. Buď sám sebou. Vymýšlej si svoje fóry. Vždycky, když vycházíš z toho, kdo jsi a co jsi sám zažil, vyjdou z toho ty nejlepší vtipy.“

„Prostě jen z mého života?“

„Přesně tak. Čím víc ze života, tím líp.“

Chvíli jsem o tom přemýšlel.

„Tak jo. Tuhle mě napadlo, že žiju jako ten chlápek, co napsal knížku *Pod tribunami*.“

„Vážně?“ řekl strejda se zájmem. „Jak se jmenuje?“

„Já, Seymour Zadek.“

Strejda se uchechtl a tak jsem pokračoval.

„Fakt. Vždyť se podívej – celý den sedím a koukám lidem na přezky na páscích od kalhot. Pokud tedy zrovna nestojím ve frontě. Pak koukám na samé zadky.“

Pokrčil jsem rameny. „Vážně. Ať se hnu, kam se hnu, mám před obličejem zadky. A teď si představ, že máme ve škole k obědu fazole. To si pak přeju, aby měl můj vozík ve výbavě i plynovou masku…“

Strejda Frankie upustil jojo. Rozesmál se, až se za břicho popadal. Už už se zdálo, že spadne ze soudku s okurkami.

„Dobrá, dobrá. To stačí! To jsou ty pravé fórky. Vymysli ještě dvanáct podobných a garantuju ti, že je v Bostonu všechny převálcuješ!“

Páni.

Cítil jsem se báječně. Tohle s člověkem dokáže udělat strejda Frankie.

Jediná věc, která mi ještě dělala starosti, byly ty proslavené pečené fazole, které prý servírují v bostonském zábavním klubu Nick's Comedy Stop.

ŽIVOT JE SAMÝ VTIP – ALESPOŇ TEN MŮJ

Když jsem se vrátil po večeři domů, měl jsem plnou hlavu blížící se soutěže.

Bylo mi jasné, že má strejda Frankie pravdu. Musím posbírat příhody ze svého vlastního života a udělat z nich vtipy.

Můžu například mluvit o Popeláři Godzillovi.

Nebo o známém školním tyranovi, který si říká *komik, co urazí každýho*.

Taky bych mohl povídat o maličkých růžových pilulkách, které se jmenují Spinulax, a pak bych hned přepnul na svůj super rychlý způsob mluvení a hlásal: *„Vy, kdo pořád ještě dýcháte, byste neměli Spinulax používat, aniž byste se předem poradili s lékařem, s knězem nebo s hrobníkem. Pokud vám po požití Spinulaxu narostou zaječí uši nebo losí paroží, přestaňte ho brát.“*

Anebo – někteří lidé, když vidí, že jsem „handicapovaný“, na mě začnou mluvit HLASITĚ. (Slovo handicapovaný na mě mimochodem působí tak, jako bych měl něco společného s koněm nebo hrál golf.)

Ti, co na mě křičí, si snad myslí, že si od té doby, co jsme měli autonehodu, sedím na uších.

A pak tu máme Superkluka z naší školy. Něco jako modelka, ale v klučičí podobě. Nechápu, co je to s těmi kluky z katalogů s oblečením. Jak to, že se pořád buď mračí, nebo vypadají znuděně? Kdybych já vypadal jako oni, kdyby kvůli mně holky omdlévaly, usmíval bych se. Dost bych se usmíval.

A pak je tu samozřejmě škola. To je tedy nápad. Stačí si o tom popřemýšlet. Podle mého je to opravdu hodně divný způsob, jak trávit celý den – tedy pokud nevyrůstáte ve vězení.

Dospělí se nemusejí stýkat, s kým nechtějí.

DOMÁCÍ ÚKOL
JAK MŮŽOU SLOVA ZRANIT VÍC NEŽ PĚSTI
Když Bob rozbije na slunci v lomu šest balvanů a Jim čtyři, komu pak poteče při lepení pytlíků z nosu červená?
DNEŠNÍ OBĚD
ČERSTVÉ MASO
+
mléko z nabídky
Seřadit! Dneska vám budou přiděleni vaši tyrâni. Budete s nimi ve třídě až do podmínečného pro... ehm až do maturity.
• NEBĚHAT
• NESMÁT SE
• ÚTĚK
VYLOUČEN

Mají svoje kanceláře, svoje pokoje, svoje domy v uzavřených komunitách, svoje kluby, a když s někým nechtějí ani mluvit, můžou filtrovat příchozí hovory na telefonech. Když jim někdo v práci sekne stoličku nebo je praští zauzleným ručníkem, můžou zavolat ochranku a policie násilníka obviní z násilného činu.

Ale děti jako já? My prostě *musíme* chodit do školy a trávit celé dny vedle násilníků, kteří chtějí člověka zmlátit nebo aspoň nacpat do skříňky nebo obojí. A když do školy nepřijdeme, *teprve* pak zavolají policajty.

Strejda Frankie má fakt pravdu. Vykašlu se na všechny knížky plné vtipů. Můj život mi poskytuje tolik materiálu, že nic víc nepotřebuju.

Zrovna když jsem se chystal sjet do garáže a dát se do psaní, zavolala na mě ode dveří teta Smileyová.

„Jamie? Mohl bys na chvíli do kuchyně? Chtěli bychom tě se strýcem poprosit o laskavost."

„Jasně –," spustil jsem, ale hned jsem se zarazil. Za tetou totiž stál Stevie Kosgrov, kroutil hlavou a zle se na mě šklebil.

Ajaj.

Něco říkalo, že mi život chystá další materiál pro komickou scénku.

Kapitola 17

ROZSUDEK SMRTI SE RÝSUJE

Děsně vtipný komik Mel Brooks jednou řekl: „Když se říznu do prstu, je to tragédie. Když ty spadneš do kanálu, je to komedie.“

Připravte se, přijde velká legrace.

Na obzoru se zjevil můj další kanál.

„Jak už jsem se zmínila, Jamie, jde o *velikou* laskavost.“

„Potřebovali bychom, abys doučoval Stephena,“ řekla teta Smileyová.

„Nejde mu moc matematika a společenské vědy,“ dodal strejda Smiley. „A to ostatní taky. Však víš co. Takové ty vědecké předměty. Přírodní vědy.“

„A z angličtiny a zdravotní výchovy taky propadá,“ podotkla teta Smileyová. „No, ale musíme se s tím poprat.“

„Pomůžeš Stephenovi, Jamie? Tobě to ve škole jde tak dobře," řekl strejda Smiley.

Bylo mi jasné, že je to tím, že já dělám pár věcí, které Stevie nedělá, jako například že čtu, chodím do školy a učím se.

„Víš, když jsem byla tak stará jako Stephen," pokračovala teta, „moc mi to ve škole nešlo,

a tvoje matka – moje starší sestra – mě doučovala.“

No, paráda. Teta Smileyová se přichystala ke smrtícímu zásahu. Zmínila se o mé matce.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Udělám to.“

„Výborně,“ řekl strejda Smiley a vyskočil od stolu.

„Necháme vás o samotě, abyste se mohli domluvit, řekla Smileyová s něčím, co se dá tady ve Smileyville považovat za úsměv.

Panebože, povzdechl jsem si v duchu. Byl jsem opravdu zvědav, kdo se do čeho vrhne.

LVÍ DÍRA
POZOR: TEKUTÝ PÍSEK
ŽIVÍ HADI
POZOR: ŽIVÍ HADI

Kapitola 12

SÁM SOBĚ LEGENDOU

Ještě nikdy jsem nebyl tak šťastný, že jedu do školy.

Jak jsem jednou ve škole, nemusím se snažit o to, abych něco naučil Stevieho Kosgrova. Školení placení odborníci za mě převezmou na osm hodin službu.

Ať se jim daří.

Mezitím se život pokusil zahrát na mě další točený míč.

Při obědě jsme se s kamarády potkali s někým velice… řekněme velice zajímavým. Ani se vlastně nedá říct, že bychom se s ním potkali. On nás přímo přepadl.

Ten kluk se jmenuje Vincent O'Neil. Vždycky si o sobě myslel, že je náramně vtipný, ale do té doby, než jsem vyhrál longislandské kolo soutěže

o nejvtipnějšího komika, se se mnou vůbec nekamarádil.

Vince se vmáčkl mezi Gaynora a Pierce, aby nám mohl říct, že je „stotisíckrát vtipnější“, než bych já mohl kdy být.

„Chtěl jsem se taky zúčastnit té soutěže, kterou jsi vyhrál, ale pak mi do toho něco přišlo.

Nejspíš oběd. Jo, když už je řeč o obědě, už jste slyšeli o tom klukovi, co vypil osm cocacol? Krkal pak sevenup! Chápete? Sevenup!“

„Chápu,“ řekl jsem. „Díky.“

„Heleď, a víš, proč konipasové nelítají nad kravínem?“

„Proč?“ povzdechla Gilda.

„Protože by se museli přejmenovat na krávopasové. Chápete, vy chytráci?“

„Jo. Ten jsme taky pochopili,“ řekla Gilda. „Dík.“

„Není zač. Rád potěším. A vždycky dobře trefím. A vy taky dobře miřte. Hlavně na záchodě!“

„Tak jo,“ řekl Pierce. „Podívej, my máme už jen patnáct minut na oběd a …“

„Hele, a víte, co dostanou eskymáci od sezení na ledovcích?“

Nikdo neodpověděl.

S výjimkou Vincenta O’Neila samozřejmě. „Polaroidy! Chápete? Jako hemeroidy, ale já je změnil na polaroidy.

Víte, jaký je rozdíl mezi hlemýžděm a slimákem?

Teď byla řada na mně, abych si povzdechl a řekl: „Slimák je bezdomovec.“

„Tak jo, ten jsi znal. Dobře. A víte, jaký je rozdíl

mezi kominíkem a čápem? . . . Čáp je celý bílý a má černý ocas. Kominík je celý černý a nežere žáby.

Dál jsme to nemohli poslouchat a vstali jsme od stolu. Nikdo z nás už neměl na jídlo ani pomyšlení.

Takové věci se bohužel stávají, když člověk vyhraje pár soutěží o nejvtipnějšího komika.

Vždycky se objeví někdo, kdo vás chce zadupat do země.

Na to mám jedinou odpověď: jen ať to zkusí!

Kapitola 13

ZÁBAVNÝ DĚJEPIS

Dobře, že jsem narazil na Vincenta O'Neila. Přinutilo mě to zamyslet se ještě víc nad tím, co říkal strejda Frankie. Potřebuju pro Boston nový materiál, ne ty Vincentovy hnusné fórky o prdění z *Velké knihy nechutných vtipů*. A tak jsem dával cestou na odpolední hodinu dějepisu dobrý pozor, jestli se mi nenaskytne nějaký vhodný námět k rozpracování.

Měli jsme si připravit prezentaci o svém oblíbeném americkém prezidentovi. Vybral jsem si Millarda Fillmora.

Proč? Protože jsem věděl, že si ho nikdo jiný nevybere. A navíc je jeho jméno legrační. Kdo ví, třeba z něj v Bostonu ještě něco udělám.

Dojel jsem k tabuli a připevnil jsem portrét prezidenta Fillmora na stojan.

„Millard Fillmore byl třináctým prezidentem Spojených států. Narodil se v lednu roku 1800 a pojmenovali ho po kachně. Ne, omlouvám se. To byl jeho bratr *Mallard* *) Fillmore. *Millard* Fillmore byl posledním členem strany whigů, který zastával funkci prezidenta. Nejspíš proto, že všichni nosili paruky **).“

Náš učitel pan Johnson se naštěstí rozesmál. Každý, kdo se chce stát třídním šaškem, by si měl zapamatovat: vtip musí být tak chytrý, aby se mu zasmál i učitel.

„Umíte si představit velké politické shromáždění, na kterém budou mít všichni paruky jako Lady

*) *mallard = angl. kachna* **) *whig = angl. paruka*

Gaga? Fillmore zahájil kariéru jako viceprezident Zacharyho Taylora, ale pak po něm převzal úřad, když Taylor zemřel na následky dietní chyby. Vypil hektolitr studeného mléka a snědl strašně moc třešní při oslavě čtvrtého července. Dostal z toho nadýmání. Strašné nadýmání. Jo – víte mimochodem, co máme dneska v jídelně jako moučník? Třešňový koláč. A zapít ho můžete spoustou studeného mléka."

Celá třída se rozesmála (samozřejmě s výjimkou Vincenta O'Neila). Pan Johnson se smál taky.

„Jo. Dějepis je zábavný. Millard Fillmore například zabránil Napoleonovi Třetímu, aby

zabral Havajské ostrovy a přičlenil je k Francii. Fakt. Umíte si to představit? Umíte si představit, že by Havajané pobíhali v těch svých hula-hula sukýnkách a měli na hlavách francouzské barety a věšeli turistům kolem krku girlandy ne z květin, ale z plátků kozího sýra a česneku? Díky Millardu Fillmorovi k tomu nikdy nedošlo."

Počkal jsem, až smích dozní, a pak jsem prezentaci zakončil.

„Kdo tvrdí, že třináctka je nešťastné číslo? Já říkám, že Amerika může být ráda, že měla Millarda Fillmora za třináctého prezidenta!"

Všichni včetně učitele mi tleskali.

No, tedy Vincent O'Neil ne.

Postavil se.

„Nebylo to špatný, Grimme, ale dovolte, přátelé, abych vám něco pověděl o prezidentu Georgi Washingtonovi. Víte, že ho museli pohřbít vestoje, protože nikdy nelhal? Hrobník špatně slyšel a myslel, že si nikdy nelehal."

Třída nesouhlasně zamručela.

A Vincent pokračoval. „A pak tu máme Abrahama Lincolna. V mojí bývalé škole se mě učitel zeptal, jestli znám jeho Gettysburgský projev. ‚Gettysburgský projev?' zeptal jsem se. ‚Já myslel, že se zjevil ve Washingtonu.'"

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.